

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Duæ aliæ orationis acceptiones generaliores

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

consuevit, quem è contra si invocassent, ipsius-
que implorassent subsidium, absq; ullo omni-
no labore difficultates omnes superare, Deiq;
gloriam promoverè potuissent.

Ista vero intelligi omnino debent de iis *Nihil un-*
prorsus omnibus, quæ quis adoriri queat, ne- *quam in-*
gotiis, in quibus utilius multo est, nos Deo re- *choandum*
commendare, quàm in nostris confidere in- *est, quin*
dustriis, aut ullis inniti creaturis; atque in re- *Deo prius*
bus omnino omnibus orandus nobis Deus est *id com-*
illiusque imploranda gratia, humillimèque *mendaver-*
nobis confitendum; ab illo nostra omnia de- *rimus.*
pendere. Quo vero majoris extiterint mo-
menti negotia, eò frequentior ferventiorque
sit oratio necesse est. Deus etenim ita statuit,
ut unicum ea omnia consequendi in tempore,
quæ nobis ab æterno decrevit ille elargiri, me-
dium sit oratio. Illa est, ex Patrum antiquo-
rum sententia, catena aurea, quâ cœlestes at-
trahere nobis gratias valemus. Illa est, ex men-
te S. Augustini, clavis thesaurorum ipsius Dei,
cujus unius beneficio, quantum quidem vo-
luerimus, locupletari possumus. Illa tandem
est generale omnium infirmitatum ac debili-
tatum remedium. En primam & strictiorem
acceptiorem nominis *orationis*, quæ, uti
patet, in hoc sensu non accipitur nisi pro
petitione.

*Dua alie nominis orationis acceptio-
nes generaliores.*

Secundo accipitur generalius, pro quacum-
que *menti. ad Deum elevatione*, sive ipsum *non defice-*
adorando, sive ipsi gratias agendo, sive nostras re-

A §

actio. *Luc. 18. 1.*

*Oportet
semper
orare &
non deficere.*

*Die ac no-
ste in Lege
Domini
meditan-
tes & in
orationi-
bus vigi-
lantes.
Reg. 7.*

actiones offerendo, sive in ipsius nosmet voluntatem resignando, sive alium quemcunque interiorum affectum producendo. Et secundum istam definitionem ille, juxta Salvatoris nostri consilium & regulæ nostræ præscriptum, semper in oratione perseverat, qui continuam de Deo habet cogitationem, sive qui ex omnibus, quæ videt aut intelligit, occasionem sumit elevandi cor & mentem suam ad ipsum, omnia ad ipsum referens, itaque se in omnibus componens, ut cum S. Paulo dicere possit: *Nostra conversatio in cælis est.*

*Nostra
autem
conversa-
tio in cæ-
lis est,
Phil. 3, 20.*

Oratio in hoc sensu accepta continua est in aliquibus, quia illius faciendæ perfectum consecuti sunt habitum; in aliis est interrupta, qui, cum non sint adhuc nisi tyrones, interruptis dumtaxat atque interpolatis vicibus cor suum ad Deum elevat, quæ de re loquimur inferius. Verum omninò necesse est, ut Fratres nostri assuescant non solum ad Deum in suis necessitatibus pro obtinendo illius subsidio confugere, sicut jam diximus, verum etiam absque ulla omninò intermissione atque interruptione corda habere ad Deum elevata, quo ipsi actiones suas offerant, & ut in omnibus atque ex omnibus occasionem sumant omnia referendi ad majorem ipsius gloriam, illum adorando, atque in omnibus operibus suis admirando, illum in prosperis quibusque laudando ac benedicendo, sequemetipsos in adversis integrè in manus ipsius atque voluntatem resignando, atque, uno verbo, suam in omnibus illi mentem atque affectum unire contendendo.

Sancti

Sancti materiam esse scrupuli semper existimârunt, si mentis suæ attentionem à Deo vel minimum abstraxissent, quo fieret, ut etiam in iis, quæ maximè ex improvise evenire solent, etiam viri sapientissimi, maximeque spirituales, subito ad illum advertere atque elevare mentem non valerent. Etenim de S. Martino legimus, quod ubi nocte quadam in illius cella improvisum fuisset natum incendium, ille evigilans, seque mediis in flammis constitutum videns primò statim cogitavit aperto ostio periculum effugere, neque mox in Deo mentem suam defixit, aut illius imploravit subsidium. Verum ubi se recollegisset, amarissimè hunc suum defectum plorare cœpit. E quo liquet, quomodo sanctæ animæ nunquam non contendant, ut in omnibus rebus primæ semper cogitationes suæ sint de Deo.

*Exemplum
notabile.*

Tertio nomen *orationis* sumitur etiam paulò latius, non solum pro quacunque mentis nostræ ad Deum elevatione, sed etiam pro omni *collocutione & conversatione* creaturæ cum Deo suo. Verùm uti quinque modis cum Deo conversari possumus, etiam sunt

*Tertiana
ceptio no-
minis ora-
tionis.*

Quinque diverse species orationis.

PRimò colloquimur cum Deo ore, & hæc vocatur *oratio vocalis*. Secundò corde sine strepitu labiorum, & hæc vocatur *oratio mentalis*. Tertio conjunctis simul voce & affectu cordis, aut alterum alteri permiscendo, & hæc dicitur *oratio mixta*. Quarto brevibus versibus, aspirationibus, cordisque inflammationi

*Præcedens
acceptio
non respi-
cit nisi ele-
vationem
volunta-
tis in Deo.
Hæc verò
respicit*